hoc in canticis amoris cum illa eterna caritas et amor ineffa-
bilis siue dei ad animam . siue xpi ad ecclesiam . non qualiter fuit .
sed qualiter potuit uerbis exprimi debuisset . nichil in rebus
visibilibus aut in humanis affectibus similius inueniri poterat
quam amor sponsi et sponse . et non aliunde per sui sacramentum
inuisibilis illa et spiritualis dilectio ostenderetur ut id quod huma-
nus affectus nouerat . auditus per uerbum acciperet . id quod non
nouerat cor interius per amorem gustaret . ne ipsam ibidem
mutue caritatis vicissitudinem qua una uni sociata nec dis-
cidium in suo suscipit . nec consortium in alieno admittit . sponsa
significare volebat . cum diceret . Dilectus meus michi et ego illi
qui pascitur inter lilia . donec aspiret dies et inclinentur umbre .
Et rursum . Ego dilecto meo et ad me conuersio eius . Sponsus quoque
ipse unius ceteris prerogatiuam commendans . sexagita inquit sunt
regine . et octogita concubine . et adolescentularum non est numerus . una
est columba mea . perfecta mea . una matri sue . electa genitrici sue .
Ipse sacramentum igitur dilectionis eterne . deus coniugium sanctire uoluit .
Ipse utilitate propagacionis humane sexum creauit . et tamen caritatem
coniugalem non propter sexum differentem sacramentum est . sed propter naturam
differentem . non enim sexus sed natura disparem in alterutrum carita-
tem amori tribuit . et tamen sexus in equalitate nature discernit .
Casta enim dilectio non ex tali sensu taliter afficitur . sed in tali sexu .
ex tali natura . propterea quoque extra talem sexum . taliter affici non potest
quia extra talem sexum non inuenitur talis natura . Sufficiat hoc eis
qui querunt quomodo amor coniugalis cum carnalem mercatum ex-
cipitur . in eodem quoque utrobique non sili ueritate sanctiatur

Finit liber de incorrupta virginitate ac coniugii ueritate
gloriose genitricis marie . quem venerabilis Hugo
de sancto victore edidit ad instanciam Reuerendi
patris G. episcopi .

Hugo idem de triplici silencio .

LANDES-
UND STADT-
BIBLIOTHEK
DÜSSELDORF

finit liber de incorrupta virginitate ac coniugii veritate gloriose genitricis marie quem venerabilis Hugo de sancto v[ictore]
edidit ad instanciam Reuerendi patris G. episcopi   Hugo de triplici silencio .

Dum medium silentium teneret omnia. Tria sunt
silentia. primum est ignorantia languoris. secundum
desperatio curationis. tertium adeptio sanitatis
primum silentium fuit ante legem. secundum inter legem
et gratiam. tertium erit post hanc vitam. Primum
igitur silentium fuit quando homo non agnovit mor-
bum suum. et ideo siluit. nec querebat remedium. Sed postquam lex
subintravit et ostendit languidis vulnera sua. statim ruptum
est silentium. et ceperunt mox egri salutem querere. Sed quia per
opera legis ubi salus non erat salvari volebant quod querebant
non potuerunt invenire. Tandem igitur considerans homo per legem neminem
iustificari posse. qui post diuturnos clamores fatigatus.
iam desiderans desperans vim suam loqui cessavit et subse-
cutum est secundum silentium. Tunc igitur omnipotens verbum dei patris in car-
ne veniens rupit silentium. locutum est pater. deinde gratiam proposuit
misericordiam promisit veniam et ceperunt tunc egri ad medicum.
et quasi magnis clamoribus sic pura fide cordis et vera
confessione oris flagitare remedium. Hoc itaque nunc in ista
vita agitur ut homo per gratiam dei sanitatem recipiat. Sed
cum plenam sanitatem receperit. et ad illam felicitatem venture
immortalitatis productus fuit non erit amplius quod petat.
Et tunc sequitur tertium silentium. illud videlicet quod numquam finem
habebit. Inter primum et medium silentium multa verba sonuerunt.
inter medium et ultimum silentium sonuit unum verbum. Multa
verba fuerunt. multiplicia legis mandata que per moysen
data sunt. Unum verbum est gratia dei que per ihesum christum facta est.
vel potius ihesus christus est. Moyses famulus dei multa
verba. multos sermones protulit. deus pater unum verbum.
unum sermonem misit. Sed sermones moysi omnipotentes
non fuerunt. quia quod dicebant facere non potuerunt. et ideo
tandem quasi in promissione deficiendo siluerunt. et tunc omnipotens
verbum venit. qui non solum dixit. sed quecumque dixit immo quecumque
voluit fecit. Iste sermo istius verbi adhuc loquitur quamdiu
infidelibus suis promissiones suas operatur. Sed cum promissa
impleverit. tunc quasi loqui cessabit. Cum autem promissa
impleta fuerint. quia amplius quod petat nichil deerit felix

ī sempiternū silenciū. Dū g° mediū silenciū tenerēt oīa.
Bene oīa. hoc ē nō solū illi qui ī peticiōe desꝑabat. ſed
illi qui ī ꝓmissiōe desperauerat. Et nox ī suo cursu mediū
iter haberet. Nox ī sacra scriptura aliqñ pro dyabolo.
aliqñ pro mēmbris eius .i. peccatorib9 ꝛ iniquis. aliqñ ꝓ pctō.
aliqñ pro p̄n̄ti vita accipit̄. Per nocte g° ī hoc loco mōr
lis hui9 vite fluxus signat̄. sicut ꝑ diē alibi claritas
vite perpetue. Psens g° vita nox ē. vita ṽo futura
dies. Nox ista habꝫ vespā. dies illa habet aurorā. Vespa
p̄n̄tis noctis. fuit īclinacio hui9 diei. aurora illi9 diei
īclinacio hui9 sc̄li. Vespa hui9 noctis fuit ex quo adā
peccauit. donec acceꝑ mortis sn̄īa a ꝑadiso pulsus in
tenebras hui9 mūdi exyt. Aurora sequētis diei ē a ī surr-
rectiōe xp̄i usq3 ad finē sc̄li. Ergo vita ista nox ē. Sed qs
ē cursus vite isti9? Videam9 quo currat ꝑ mōrlitatē.
currit ī morte. ꝑ mortē currit ī dāpnacione. Igitur
vita mōrl̄ deorsū currit. sicut vita ī mōrl̄ sursū. Iter
sursū ē ī cel̄. iter deorsū ī īfernis. iter mediū stadiū
vite p̄n̄tis. qd̄ nascendo ītram9. viuēdo currim9.
moriēdo exim9. Quādo g° nox ī suo cursu mediū
iter habuit. nisi qñ mors vniuersos quos ī stadio vite
p̄n̄tis repꝑit secū ad inferos traxit. ꝛ necō adhuc mōr-
tuū ad vitā ī mōrlē ascendē potuit. Vel ꝑ nocte ac-
cipe possum9 pc̄tm̄ que videlicet nox ab originali
pc̄tō cepit. ꝛ ꝑ actualia accreuit. Qñ g° p9 origina-
lē ꝑuaricationem primū ꝑuaricaciōe natural̄ legis
ac deinde scripte legis ꝑuaricaciōe succedēte pc̄tm̄
ad sūmū īcremētū venerat. qñ nox ī suo cursu me-
diū iter habebat. Sed ista nox vera luce apparēte
mox deorsū vergere cepit. ꝛ nūc qñ quadā alterna
mutaciōe paulatī decrescēs elongat quoadusq3
lux crescendo ad plenā diē ꝑueniat. Inde g° ordi-
natissimū diuine dispensaciōis ꝯsiliū. Qñ oīs
recuꝑande salutis spes perierat. ꝛ mors oīa secū
deorsū rapiebat. pc̄tm̄ ad sūmū venerat. tūc omp̄s
sermo liberādis mittit̄. ut ap̄lus dicit et gn̄e mun9

ꝯmedet᷑. Venit inquit. Quis. vnde. Quo. De summo
altiſſimi. Verbū dei. vnicus p̄ris rex filius regis. de ſeſ
ſu p̄ris ad tollerāciā paſſiōis. de equalitate maieſtatꝭ
ad patibulū crucis. de ſede regali ad officinā pc̄ī. de lūīe
celi ad tenebras īferni. Sed nūquid ideo regnū pdidit?
Immo eos qui ſerui erāt pc̄ī liberāns uſq; ad ꝯregnā
dū ſibi ſublimauit. Et ideo fortiſſi͛s a regalib; ſedib; ꝯ
uenit. q2 ī domo eius māſiōes multe ſūt. et regnabit cū
illo ī ppetuū. tū accepe͛rit regnū qd̄ patū ē ab origīe
ſcl̄i. Vnicus eīn regis erat. ſolus regnū habuit. Sed
q2 ad ꝯregnādū ſibi fr̄es adoptare uelit. nō iā a ſede
regali ſed a ſedibus regalib; ꝯuenire debuit. q2 regnū
ad qd̄ uocat᷑ elcī dei ꝑparatū ē ab initio ſcl̄i. Ad qd̄ nos
pducat qui cū p̄re et ſpū ſc̄o viuit et regnat ihūs xp̄c.
Amen.

Incipit prologus libri de variabili ſtatu virtutū ſcz humili
tatis obediencie timoris caritatis mgr̄i hugōis de ſc̄o vic
tore.

Eius īſpirante gr̄a. qui vbi vult et
quō vult. et quē vult ſpirat. et linguaſ
īfanciū facit diſertas. volo ſi poſſim
de virtutū ſtatu variabili q̄dā q̄ i lege
do reperi. q̄dā que a meis doctorib; ꝯ
audiui ſimplici ſermōe colligere.
adiungēdo eciā ſi qua forte occurre
rit que fidei nō īpugnet. ſed pocius roboret. Paraclitus igi᷑
qui p̄uenit ꝑ oīa ſubſequat᷑. cor irradiet. obſcura
reſeret. efficaciā pſtet. ad gl̄iā ſuā. ad vtilitatē meā.
ad profectū nouicioꝝ. qui de mōte ſupbie ī vallē
ploratiōis deſcēderūt. qui ī lege dei meditāt᷑ die
ac nocte. Sed q2 humilitas ē genitrix virtutū hoīs. humi
litas nō ab hoīe. ſed deſurſū ē ab eius humilitate īcipia
m9 q̄ ait. Diſcite a me q2 mitis ſū et humilis corde.

libri de variabili ſtatu virtutū ſcz obediē humilitatis timoris caritatis mgr̄i hugōis de ſc̄o victore.